

TESAM

**EKONOMİK, SİYASAL VE STRATEJİK
ARAŞTIRMALAR MERKEZİ**

“EĞİTİM RAPORU”

-2011-

İçindekiler

SYF NO

GİRİŞ	- 5 -
EĞİTİM:	5 -
ÖĞRETİM:	5 -
EĞİTİMİN VE ÖĞRETİMİN ÖNEMİ	6 -
EĞİTİM VE SİSTEM	- 7 -
A. EĞİTİM VE ÖĞRETİMDE SİSTEM STRATEJİSİ	- 7 -
1. Otuz yetmiş sistemi.....	- 7 -
2. Okul öncesi eğitim	- 8 -
3. İlköğretim.....	- 8 -
4. Orta öğretim ve genel liseler	- 9 -
5. Orta öğretim ve meslek liseleri:.....	- 9 -
6. Meslek yüksek okulları ve istihdam.....	- 10 -
7. Yüksek öğretim.....	- 10 -
B. EĞİTİM VE ÖĞRETİMDE SİSTEM	- 12 -
1. Eğitimde özelleştirme ve özzerleştirme.....	- 12 -
2. Eğitim ve öğretim sistemini, siyasetin inisiyatifine bırakmamak	- 12 -
3. Yerel Yönetimlerin eğitim ve öğretim faaliyetlerindeki yeri	- 13 -
4. Dini cemaat ve vakıfların okul açması ve eğitim üzerindeki etkileri	- 13 -
5. Azınlık okulları.....	- 14 -
6. Ülkeler arası öğrenci değişim programları ve beyin göçü	- 14 -
7. Karma eğitim	- 15 -
8. Yabancı dilde eğitim	- 15 -
C. EĞİTİM VE ÖĞRETİMİN METOT VE TEKNİKLERİ	- 17 -
1. Baskıcı eğitim ve özgürlükçü eğitim metotları.....	- 17 -
2. Ezbere ve muhakemeye dayalı eğitim ve öğretim metodu +	- 18 -
3. Öğretmen merkezli ve öğrenci merkezli eğitim ve öğretim	- 19 -
D) EĞİTİM VE ÖĞRETİM İÇERİK VE PLANLAMA	- 20 -
1. Okullarda Eğitim-Öğretim Müfredatının Belirlenmesi.....	- 20 -
2. Okullarda okutulan kitaplarda tevhidin sağlanması.....	- 20 -
3. Eğitim sisteminde ölçme ve değerlendirme.....	- 20 -
4. Eğitim ve öğretiminde tam gün - yarım gün uygulaması	- 21 -
5. Zeka tipine göre eğitim verme.....	- 22 -
E) EĞİTİM VE ÖĞRETİMDE YÜKSEK ÖĞRETİM DÖNEMİ	- 24 -
1. Yüksek Öğretim Kurumunun Yeri	- 24 -
2. Üniversitelerde not sistemi	- 25 -
3. Üniversitelerde kontenjan-istihdam ilişkisi	- 25 -
4. İdeal üniversite yerleşkesi.....	- 26 -
5. Üniversiteler ve patent.....	- 26 -

TESAM

GİRİŞ

Eğitim ve öğretimin tanımı, önemi ve arasındaki farklar:

Eğitim:

Eğitim bir insanın, karakter kişilik ve kimlik oluşumu sürecinde verilen bilgi ve uygulamaların genel adıdır. Anne karnında başlar, ömür boyu sürer.

İnsan her türlü heyecan, korku, endişe gibi duyguları daha anne karnında öğrenmeye başlar. Çünkü anne heyecanlanınca, korkunca veya mutlu olunca annenin hissettiği bu duyguları karnındaki çocuk da aynen hisseder. Böylece çocuk, bu duyguları tanıyarak eğitime başlar.

Çocuk doğunca, beş duyusu ile hayatı tanımaya devam eder. İlk önce annesinin kokusunu alır, anne sütünü tadar. Dokunarak, görerek, cisimleri, renkleri tanımaya başlar. Küçük büyük, iyi kötü gibi temel kavramları bu dönemde alır. Daha sonra her insanın ilk eğitim merkezi olan ailede çocuk, anne ve babasından doğruluk, dürüstlük, sadakat, fedakârlık ve benzeri karakteristik özellikleri öğrenir. İşte bu sürece eğitim süreci denir.

Eğitim bir bireyin karakter, kişilik ve kimlik oluşumu sürecinde verilen bilgi ve uygulamaların genel adıdır.

Karakter; her insanda bulunması gereken ve insandan insana zaman mekân ve şahsa göre değişmeyen bütün insanların ortak olarak kabul ettikleri; doğruluk, dürüstlük, hakkına rıza, başkasının hakkına saygı, vefa, sadakat, vicdan, merhamet adalet gibi temel esasların insan ruhunda meleke haline gelmesine denir.

İnsan bu vasıfları öğrenir ve defalarca tekrar ede ede o sıfatı kendi melekesi haline getirir. Onun için eğitimde tekrar çok önemlidir.

Kişilik ise; her insanda farklı farklı tecelli eden özellikler ve kabiliyetlerdir. Bazı insanlar güzel şarkı söylerken bazıları iyi resim yapar. Kimisi kırmızıyı sever kimisi maviyi her insanın beğenileri ve ilgi alanları farklıdır. Bu insanın kişiliğini ortaya koyar. Bu yüzden kendine ait zevkleri kendine ait fikirleri olmayan insanlara kişiliksiz denir.

Kimlik ise karakter ve kişiliğin bir araya gelmesiyle oluşan ve sadece yeryüzünde o şahsa ait olan bütün özelliklerin tamamıdır. Kimlik insanın parmak izi gibidir.

İşte eğitim insanın bu yönünü geliştirmek için yapılan faaliyetlerin bütünüdür.

Öğretim:

Bir bireyi hayata hazırlamak ve meslek ve beceri kazandırmak maksadı ile okuma yazmayı öğrenmesiyle başlayan ve ömür boyu süren bilgilendirme sürecidir. Okuma yazma ile başlayan bu süreç ilk, orta ve yüksek öğretim zamanında bireye yüklenen bilgilerin onu hayata hazırlaması sürecidir. Birey bu sürecin sonunda doktor, hâkim, mühendis ya da öğretmen olur.

İyi bir öğretim iyi bir doktor yetiştirir ama iyi bir insan yetiştirmez.

TESAM

Eğitimin Ve Öğretimin Önemi

Eğitim ve öğretim, bir milletin geleceğini belirlemesi, varlığını şekillendirmesi demektir. Bir milletin, gerek müspet gerekse menfî amaçlarla olsun geleceği ile oynamak isteyenler mutlaka o milletin gençliğine ve özellikle de okuyan gençliğine el atarlar.

Nice imparatorluklar vardır ki; onu ordularla yıkamayanlar, gençliği ile oynayarak zamanla yavaş yavaş amaçlarına ulaşmışlardır.

Eğitim ve öğretim, bir milletin ve devletin en son gaflete düşeceği noktadır. Onun için bir yandan devlet elindeki imkânları seferber ederken; bir yandan da kurulan milli ve manevi içerikli dernek ve vakıfların eğitime bütçe, personel ve zaman ayırması o ülkenin geleceği hakkında son derece hayati önem taşımaktadır.

Özellikle Anadolu'nun bir eğitim cenneti haline getirilmesi çok mühimdir. Anadolu'ya Türk ve İslam dünyasının gençlerinin gelerek hem dinlerini, hem modern dünya değerlerini öğrenip bir biriyle mecz ettikleri ve tüm dünya gençliğinin bir biriyle kaynaşıp kardeş oldukları bir eğitim vadisine çevirmek hem Türkiye'nin geleceği adına, hem İslam dünyasının geleceği adına, hem de tüm insanlık adına hayati önem taşımaktadır.

EĞİTİM VE SİSTEM

A. EĞİTİM VE ÖĞRETİMDE SİSTEM STRATEJİSİ

1. Otuz yetmiş sistemi

Eğitim ve öğretim bir sistem, strateji ve planlama işidir. Bunun için eğitimi sağlam bir sistem üzerine bina etmek eğitimin geriye kalan bütün özellikleri kadar önemlidir. Gelişmiş ülkelere baktığımız zaman en önemli özellikleri en üst düzeye ulaşmış teknolojileri, gelişmiş ekonomileri, sanayileri ve ticaretleri dikkat çeker. Bu unsurların tamamı iyi bir eğitim ve öğretim yapısına bağlıdır. Batılı ülkelerde eğitim sistemlerinin 1970 li yıllara kadar tamamen oturduğunu, son kırk-elli yıldır sistemle neredeyse hemen hemen hiç oynanmadığını görüyoruz.

Türkiye’de ise eğitim sistemi neredeyse her hükümet döneminde yeniden yapılandırılarak adeta yazboz tahtası haline getirilmiştir. Bu durumdan kurtulup oturmuş ve gelişmiş bir eğitim sistemi üzerinde karar kılınabilmesi için eğitimin sistem boyutunun anayasal ve yasal güvence altına alınması gerekir.

Batı dünyasında başta Almanya ve ABD olmak üzere gelişmiş ülkeler eğitimde otuz-yetmiş sistemini kullanmaktadır. Nüans ve detay farkları ülkeden ülkeye değişmekle beraber genel felsefe bu sistem üzerine oturtulmuştur.

İdeal eğitim sisteminde liselerle meslek liselerinin dağılımı %30’a % 70 şeklinde olmalıdır. Bu oran genel bir orandır. İhtiyaca göre yüzde beşlik bir oynama ile otuz beşe altmış beş yâda yirmi beşe yetmiş beş şeklinde de uygulanabilir.

Şöyle ki: Otuz yetmiş sisteminde mevcut öğrencinin en kaliteli %30’u sıralı imtihanlarla alınır; bu imtihanlarla öğrenci zekâ testlerinden ve bilgi testlerinden geçirilmiş olur. Bu imtihanlar neticesinde ilk yüzde otuz içerisine giren, ülkenin en zeki, çalışkan öğrencileri liselere transfer edilir. Geriye kalan % 70 meslek liselerine yönlendirilir.

Bu süreci şöyle özetleyecek olursak:

Bir öğrenci ilköğretimin sonuna yaklaştığında altıncı, yedinci ve sekizinci sınıflarda merkezi sistemle yapılan yılsonu imtihanlarının ortalamasından oluşan puanı ile sıralama listelerine alınır. Bu üç yıl aslında sekiz yıllık ilköğretim döneminin ortalamasıdır.

Bu sınavların neticesine göre ilk %30’luk dilime girenler genel liselerde okumaya hak kazanır, geriye kalanlar ise meslek liselerine yönlendirilir. Böylelikle üniversite okuyacak olan öğrenciler 10. sınıftan itibaren fen liseleri, anadolu liseleri ve sosyal liselere yerleştirilmek sureti ile geleceğin üniversitesine hazırlanmaya başlar.

Fen liseleri mimarlık, mühendislik, tıp fakültesi, eczacılık vb. üniversite bölümlerine öğrenci yetiştirdiği için dört yıllık lise boyunca gençler üniversitede kendilerine yarayacak dersleri daha fazla ve daha derinlemesine görerek üniversiteye hazırlanırlar. Bu durum anadolu lisesi ve sosyal liseler için de aynen böyledir. Böylelikle gençler üniversitede okudukları bölümlerin alt yapılarını lisede sağlam oluşturdukları için üniversitelerin eğitim kalitesi ve başarı oranı da artar.

TESAM

İlk yüzde otuzluk dilimin dışında kalan yüzde yetmişlik öğrenci kapasitesi ise meslek liselerine yönlendirilir. Bu gençlerin bir kısmı sanat meslek lisesinde torna tesviye, ağaç işleri, demir doğrama vb. sanat ve mesleki kabiliyetler öğrenirken bir kısmı da ticaret meslek liselerine yönlenerken buralarda bilgisayarlı muhasebe, pazarlama, büro yönetimi gibi ticaretle alakalı mesleklerde eğitim göyerek hayata hazırlanırlar. Meslek liselerinden mezun olan çocuklar kendi mesleki alanları ile ilgili önlisans imtihanlarına girerek başarılı olanlar ön lisans eğitimi (meslek yüksek okulu) almaya hak kazanırlar. Ön lisanslarını tamamlayıp stajlarını yerine getirenler, o mesleğin ustası olarak hayata atılırlar.

2. Okul öncesi eğitim

Okul öncesi eğitim beş yaşında başlar. Beş yaş eğitimi, ailenin tercihine bırakılır. Ancak altı yaş eğitimi mutlaka zorunlu kılınmalıdır. Okul öncesi eğitimde çocuklar kalem tutmayı, yazı yazarak, resim çizerek öğrenirler. Makasla kâğıt keserek, yapıştırarak el kasları gelişir, el ve göz koordinasyonu geliştirilir. Bir yandan bu çalışmalarla beraber beden eğitimi ve müzik faaliyetleri ile çocuğun bedensel gelişimi sağlanırken bir yandan da çocuğun ruhi, psikolojik gelişimi tamamlanır. Böylelikle çocuk ilköğretime başlamaya hazır hale gelir.

Okul öncesi eğitim çocuğu sadece beden ve ruhen ilköğretime hazır hale getirmekle kalmaz, çocuğun doğduğu günden itibaren ailesinden alması gereken fakat alamadığı yada eksik aldığı bilgi ve beceriler de tamamlanmaya çalışılır. Tuvalet adabı ve temel temizlik kuralları, yemek yeme alışkanlığı ve kuralları, arkadaşları ile uyumlu çalışma ve paylaşım gibi özellikler bu dönemde olgunlaştırılır.

3. İlköğretim

İlköğretim yedi yaşında başlar. Sekiz yıl sürer. İki bölümden oluşur.

Birinci bölüm ilk dört yıldır. Çocuğun okuma yazma ve buna bağlı olarak anadilini rahatlıkla anlayabileceği, kavrayabileceği ve kendisini ifade edebileceği düzeye getirildiği dönemdir.

Bir yandan da çocuğun rakamlarla başlayan yolculuğunun matematiğin temellerinin atıldığı bir düzeye getirilmesi ve ikinci dört yılda görülecek fen bilgisi, sosyal bilgiler gibi derslerin de alt yapılarının hazırlandığı son derece önemli bir dönemdir. Bu dönem içerisinde tek bir öğretmenin sınıfa hâkim olduğu ve genel dersleri takip ettiği bir yapı mevcuttur. Bu dönemdeki sınıf öğretmeni bir çocuğun ilk eğitimini aldığı annesinin rolünü de üstlenerek aile ile okul arasındaki köprüyü oluşturur.

İkinci bölüm ikinci dört yıldır. Artık çocuk orta öğretime hazırlık aşamasına gelmiştir. Bu dönemde alacağı eğitim ve yapacağı çalışmalar onun Anadolu Lisesi, fen lisesi ve sosyal liseler gibi genel liselere mi yoksa meslek liselerine mi yöneleceğini belirler.

Bu dönemde altı, yedi ve sekizinci sınıfların sonunda merkezi sistemle yapılan yılsonu imtihanlarının ortalamasından oluşan puan ile öğrenci sıralama listelerine alınır. Bu üç yıl boyunca yapılan imtihanlar aslında sekiz yıllık ilköğretim

döneminin ölçme ve değerlendirme ortalamasıdır.

Bu sınavların neticesine göre ilk %30'luk dilime girenler genel liselerde okumaya hak kazanır, geriye kalanlar ise meslek liselerine yönlendirilir. Böylelikle üniversite okuyacak olan öğrenciler lise birden itibaren fen liseleri, Anadolu liseleri ve sosyal liselere yerleştirilmek sureti ile geleceğin üniversitesine hazırlanmaya başlar.

4. Orta öğretim ve genel liseler

Genel liseler karakteristik özelliklerine göre üç tipe olabilirler.

Bunlardan birisi fen liseleridir: Fen liseleri mimarlık, mühendislik, tıp fakültesi, eczacılık vb. üniversite bölümlerine öğrenci yetiştirdiği için dört yıllık lise boyunca gençler üniversitede kendilerine yarayacak sayısal ve fen ağırlıklı dersleri görürler. Bu okulların müfredatları bu amaca uygun hazırlandığı için üniversitede ihtiyaç duyacakları derslerin sayısı daha fazla ve öğrenecekleri bilgiler daha derinlemesine olacaktır. Ayrıca okulların fiziki yapısı da bu amaca yönelik dizayn edildiğinden laboratuvar çalışmaları, deney ve gözlemler için gerekli şartlar da buna göre dizayn edilebilecektir.

Bunlardan ikincisi Anadolu liseleridir. Bu okullar eşit ağırlıkla öğrenci alan üniversitelere öğrenci hazırlarlar. Hukuk fakültesi, kamu yönetimi, uluslar arası ilişkiler, ekonomi vb. bölümlere öğrenci yetiştirdiği için okul müfredatları bu amaca uygun hazırlanır. Sadece üniversitede ihtiyaç duyacakları dersleri alırlar ve bu dersleri hem ders saati açısından daha fazla hem de içerik açısından daha geniş bir şekilde görme imkânları olur.

Üçüncüsü sosyal liselerdir. Sosyal liseler tarih, coğrafya, sosyoloji, psikoloji, felsefe, Türk dili veya yabancı diller eğitimi ve öğretmenlikleri; resim, müzik ve beden eğitimi gibi bölümlere öğrenci hazırlar. Öğrenciler burada sadece üniversitede ihtiyaç duyacakları dersleri alırlar. Ve bu dersleri hem ders saati açısından daha fazla hem de içerik açısından daha geniş bir şekilde görme imkânları olur.

5. Orta öğretim ve meslek liseleri:

Meslek liseleri bir ülkenin geleceği açısından son derece önemlidir. Yetmiş mesleki ara eleman olmadan bir ülkede sanayi, üretim ve ticaret gelişmez. Hatta yetiştirilen ara elemana göre bilinçli ve verimli bir tarım ve hayvancılık bile meslek liselerinin varlığı ile ve verimi ile doğru orantılıdır.

Bunun için genel liselere gidemeyen gençler ki, bu o kuşağın yüzde yetmişini oluşturur, meslek liselerine yönlendirilerek o şehrin ve dolayısıyla ülkenin yetmiş ara eleman ihtiyacını karşılar.

Meslek liselerinde eğitim alan gençler, yaşadıkları şehrin sanayisine, ticaretine, turizmine yani ekonomisine direkt etki ederler. Bu yüzden bir şehirdeki meslek liselerinin o şehrin yerel yönetimi ile sıkı bir bağlantı ve ilişki içerisinde olması gerekir. Yerel yönetimler gelecek beş yıl içerisinde bu şehirde ne kadar torna tesviyeci, ne kadar mobilyacı, ne kadar turizmci ve hasılı hangi mesleklerden ne kadar personel ihtiyacı olduğunu hesaplayıp planlayabilirler. Bu ihtiyaçlara göre okul sayısını artırabilir, sınıf sayısını ve kapasitesini genişletebilir, ihtiyaç olan

TESAM

birimlerin kontenjanlarını genişleterek ve ihtiyaç fazlası olan meslek sınıflarının kontenjanını daraltarak hem şehrin gelecekteki ihtiyacına göre yetişmiş eleman kazandırır hem de işsizliğe ciddi ve gerçekçi bir çözüm getirmiş olur.

Bu yüzden meslek liselerinin ve meslek yüksek okullarının inşasını, araç ve gereç eksiklerinin teminini ve en önemlisi işletmeciliğini yerel yönetimlere bırakmak, şehirlerin sanayileşmesinde, kalkınmasında ve ekonomilerinin güçlenmesinde son derece önemli bir rol oynar.

Ancak meslek liselerinin eğitim programlarının ve orada verilen gerek mesleki gerek diğer derslerin tespiti, ders kitaplarının belirlenmesi ve okullarda verilen eğitim ve öğretimin tevhid-i tedrisata münasip olup olmadığının takip ve denetimi mutlaka milli eğitim bakanlığı tarafından yapılmalıdır. Burada bakanlık sadece denetim yapar, işletme boyutu yerel yönetimlere devredilebilir.

6. Meslek yüksek okulları ve istihdam

İki yıllık üniversiteler, meslek yüksek okuludur. Meslek lisesinden mezun olan gençler arasından imtihanla seçilenler veya kontenjan ve ihtiyaç uygunsuz meslek lisesi mezunlarının tamamı imtihansız olarak o şehirdeki meslek yüksek okuluna gidebilir.

Burada üst düzey mesleki eğitim verilir, daha sonra yaptığı işin özelliğine göre mezuniyeti müteakiben staj mecburiyeti konulur. Böylece o meslek dalında ustalık derecesinde yetişmiş gençler hayata meslek sahibi olmuş ve kısmen tecrübe kazanmış bir şekilde atılır.

Meslek yüksek okullarının işletme yönleri meslek liseleri gibidir. Bu yönü ile yerel yönetimlere bırakılması o şehrin sanayi, ticaret, turizm vb. yönleri ile ekonomikman kalkınmasına son derece önemli katkıda bulunacaktır.

7. Yüksek öğretim

Üniversiteler bir ülkenin geleceğini belirleyecek olan gençlerin yetiştiği ve o ülkenin yirmi beş yıl sonrasının planlarının yapıldığı bilgi, düşünce, sanat ve özgürlük merkezleridir. Gençlerin lise döneminde kazandığı karakterlerinin sağlamlaştığı, kişiliklerinin son şeklini almaya başladığı bir dönemdir.

Bir ülkenin üniversitelerinin eğitim ve öğretim kapasitesi ve başarısı o ülkenin geleceğinde ekonomiden sanata, sosyal gelişmişlikten kültürel düzeye, alt yapıdan mimariye kadar her yönüyle belirleyici rol alır.

Üç tip üniversite vardır.

Birincisi teknik üniversiteler: orta doğu teknik üniversitesi (ODTÜ), İstanbul teknik üniversitesi (İTÜ), Karadeniz teknik üniversitesi (KATÜ) gibi üniversiteler bu amaca yönelik kurulmuşlardır. Ancak zamanla amaçlarının dışında kalan bölümleri de açmak sureti ile genel üniversite statüsüne bir miktar yaklaşmışlardır.

Teknik üniversiteler fen liselerinden gelen mimarlık, mühendislik, tıp fakültesi, eczacılık, matematik, fizik ve kimya mühendislikleri vb. bölümlere yerleşen öğrencileri hayata ve mesleğe hazırlayan üniversitelerdir. Fiziki şartları ve teknik imkânları bu amaca göre hazırlanmış olmalıdır. Laboratuvarlar, deney ve gözlem alanları vb. alt yapı özellikleri bunlardan bazılarıdır.

TESAM

İkincisi genel üniversitelerdir. Bu üniversiteler hukuk, kamu yönetimi, uluslar arası ilişkiler, ekonomi ile ilgili bölümler gibi bölümler de Anadolu liselerinden gelen öğrencileri yetiştirerek hayata ve mesleğe hazırlarlar.

Sosyal üniversiteler: sosyal liselerden mezun olarak üniversiteyi kazanıp gelen öğrencileri tarih, coğrafya, felsefe, sosyoloji, psikoloji ve tüm dil bilimleri, resim, müzik ve spor bölümleri vb. bölümler kanalıyla hayata ve mesleğe hazırlar.

B. EĞİTİM VE ÖĞRETİMDE SİSTEM

1. Eğitimde özelleştirme ve özerkleştirme

Eğitim kurumunun iki yönü vardır. Bunlardan birisi eğitim yönü, ikincisi işletme yönüdür.

Eğitim yönü, müfredatı ve buna bağlı olarak verilen dersleri, konuları ve kitapları ve hususan öğretmen ihtiyacını ifade eder.

İşletme yönü ise, okulun binasını, sıra, masa ve laboratuvar araç gereç ihtiyaçlarının teminini ve personel maaşı, elektrik, su, ısınma gibi giderleri ifade eder.

Eğitimi özelleştirmek kesinlikle yanlış olur. Eğitimde birlik ve beraberlik tevhid-i tedrisatla mümkündür. Eğitimde tek kutupluluk her zaman birliği ve beraberliği sağlar. Aksi halde, yetmiş iki fırka, birer okul açsa toplum din, mezhep, dil, ırk, siyasi görüş ve ideolojilere göre kamplara ayrılır ve zamanla anarşi doğar, birlik ve beraberliği sağlayamazsınız, ittifak bozulur, iç dağlımlar meydana gelir. Bu yüzden eğitimi özelleştirmek bir toplumun geleceğini dinamitlemek demektir.

Fakat işletme yönüne gelince bu alan tamamen profesyonellik isteyen bir alandır. Bir okul işletmesini yönetmek ile bir fabrika işletmesini yönetmek arasında fark yoktur. Gelir gider dengelerinin oluşturulması, bütçenin denkleştirilmesi, personel maaşı, elektrik, su ve ısınma giderleri gibi giderlerin düzenli takibi, okul araç ve gereçlerinin eksiklerinin tamamlanması ve okulun yıllık boya, tadilat tamirat gibi inşaat giderlerinin karşılanması profesyonel işletme mantığı ile yürütülmelidir.

Şayet bunları devlet yaparsa, yani tamamen eğitim devletleştirilirse, binlerce okulun işletme masraflarının takip edilmesi mümkün olmayacağından, işletme giderleri sağlıklı takip edilemeyen, ihtiyaçları giderilemeyen, hantal bir yapı ile yönetilen kurumlar haline döner okullarımız. Bu sefer de okul idareleri maddi ihtiyaçlarını karşılamak için illegal yollara başvurmak zorunda kalır.

Sonuç itibariyle; eğitimde tevhid-i tedrisat sabit kalmak şartıyla, sadece okulların işletme giderlerini özelleştirmek sureti ile devlet binlerce okulun işletme masraflarından ve sayıları milyonu aşan öğretmen personel giderinden sıyrılarak tüm idari personelini eğitimin ve eğitim kurumlarının denetimine ve teftişine sevk edebilir.

Devlet okulların işletme giderlerine ve personel maaşlarına harcadığı paranın çok daha az bir miktarını öğrenciye burs olarak verir ve öğrencinin gitmek istediği okula ödeme yaparsa, özel sektörün rekabet kuralı da çalışacağından eğitim ve öğretimin kalitesi de artacaktır. Bu bağlamda özel okulların teşvik edilmesi ve cesaretlendirilmesi son derece önemlidir.

2. Eğitim ve öğretim sistemini, siyasetin inisiyatifine bırakmamak

Eğitim ve öğretim bir sistem işidir. Bir sistem kurulur ve bu sistem çalıştırılır. Sistem mükemmel ve ideal hale getirilene kadar uygulamalarda arızalar çıkabilir. Bu arızalar yeni müdahalelerle değiştirilir. Ancak belli bir olgunluğa ulaşıktan sonra artık sisteme müdahale edilmez. İdeal olanı budur.

Fakat Türk eğitim sisteminde işler böyle yürümez. İktidara gelen her parti

kendi dünya görüşü, inançları veya ideolojileri doğrultusunda eğitim sistemini kökten değiştirir. Bu yüzden de sistem temelden değiştiğinden asla olgunlaşamaz ve devamlı arıza verir. Çünkü sistemdeki en temel değişiklikler bile bir bakanın imzası ile gerçekleşir.

Şayet eğitim sisteminin temelleri anayasal güvence altına alınırsa ve kurulan sistemin ana unsurları ilgili kanunla belirlenirse, iktidara gelen her parti eğitim sistemini kökten değiştirmeye muktedir olamaz. Aksi taktirde bakanlar kurulu kararı, bakanın imzası, genelge ve yönerge gibi bir kişinin iki dudağı arasındaki talimatlarla değiştirilebilen sistemler devamlı siyasi parti ve görüşlere göre değişikliğe uğramak zorunda kalır. Bunun bedelini de milyonlarca masum öğrenci ve aileleri öder.

3. Yerel Yönetimlerin eğitim ve öğretim faaliyetlerindeki yeri

Meslek liselerinde eğitim alan gençler, yaşadıkları şehrin sanayisine, ticaretine, turizmine yani ekonomisine direkt etki ederler. Bu yüzden bir şehirdeki meslek liselerinin o şehrin yerel yönetimi ile sıkı bir bağlantı ve ilişki içerisinde olması gerekir. Yerel yönetimler gelecek beş yıl içerisinde bu şehirde ne kadar torna tesviyeci, ne kadar mobilyacı, ne kadar turizmci ve hasılı hangi mesleklerden ne kadar personel ihtiyacı olduğunu hesaplayıp planlayabilirler. Bu ihtiyaçlara göre okul sayısını artırabilir, sınıf sayısını ve kapasitesini genişletebilir, ihtiyaç olan birimlerin kontenjanlarını genişleterek ve ihtiyaç fazlası olan meslek sınıflarının kontenjanını daraltarak hem şehrin gelecekteki ihtiyacına göre yetişmiş eleman kazandırır hem de işsizliğe ciddi ve gerçekçi bir çözüm getirmiş olur.

Bu yüzden meslek liselerinin ve meslek yüksek okullarının inşasını, araç ve gereç eksiklerinin teminini ve en önemlisi işletmeciliğini yerel yönetimlere bırakmak, şehirlerin sanayileşmesinde, kalkınmasında ve ekonomilerinin güçlenmesinde son derece önemli bir rol oynar.

4. Dini cemaat ve vakıfların okul açması ve eğitim üzerindeki etkileri

Bir toplumda fikir özgürlüğü olabilmesi için orada çoğulcu düşünce olmalıdır. Dinlerin rahat yaşandığı, fikirlerin rahat konuşulduğu bir toplumda siyahla beyaz, doğruyla yanlış, hayırla şer, yani uç fikirler çatışır, doğal bir elemeye tabi olur; tutucu dindar, giderek merkeze doğru yaklaşırken, radikal dinsizlik anlayışı da merkeze doğru toplanır. Aşırı sol ve aşırı sağ, zamanla merkezde buluşur. Böylece sağlıklı bir toplum oluşur.

Sağlıklı toplumlarda her türlü görüş vardır. Ancak radikal ve marjinal grupların sayıları azdır. Görüşler merkez etrafında toparlanır.

Düşünce özgürlüğünün olmadığı, herkesin kendisini rahat ifade edemediği toplumlarda fikirler merkezden dışarı doğru kaçır, radikal ve marjinal görüşler güçlenir, toplum sağcı-solcu, dinsiz-dindar, Alevi-Sünni, Hıristiyan-Müslüman gibi gruplara ayrılır. Ve bu kutuplar arasındaki mücadele zamanla sertleşerek toplumda çatlaklar oluşturur.

Bu bağlamda, tevhid-i tedrisat prensiplerine sadık kalmak şartıyla, öğretimin

TESAM

tek elden ve merkezi denetlendiği, ancak eğitimde her türlü fikre, inanca ve siyasi görüŖe kendini ifade etme fırsatının tanındığı sistemler sağlıklı sistemler ve bu sistemlerin yetiŖtirdiđi bireylerden oluŖan toplumlar sağlıklı toplumlardır.

Hangi dini inanç ve siyasi görüŖe ait olursa olsun, vakıf ve derneklerin açtıkları okullar milli birlik ve beraberliğimizi bozmadıkça, insanları birbirine dūŖman etmeye yönelmedikçe kendisini ifade etmesinde sayısız faydalar vardır.

5. Azınlık okulları

Ülkemizde bir çok milletten, dinden, ırktan ve mezhepten insanlar yaşamaktadırlar. Ve bunların hepsi de kendi dinlerini, mezheplerini öğrenmek istemektedirler. Bu onların en doğal hakkıdır. Ŗayet bu hakkı onlara vermezseniz, onlar da dıŖarıdan din adamı getirecekler ve bu din adamları da, denetim dıŖı olduğu için, ileriki süreçte problemlere sebebiyet vereceklerdir.

Bu yüzden onlara, din adamlarını da yetiŖtirebilecekleri okullar açma imkanı sağlanmalıdır. Bu okullara kendi din adamlarını, teologlarını atayabilmelerine izin verilmeli, ancak onun dıŖında bütün dersler Milli eğitim bakanlığı yüksek öğretim kurumları kontrolünde olmalı ve buralarda asla devletin ve milletin aleyhine faaliyet göstermelerine izin verilmemelidir. Bu münasebetle denetimleri çok sıkı yapılmalıdır.

6. Ülkeler arası öğrenci değişim programları ve beyin göçü

Bir ülke bütün üst düzey eğitilmiş insan ihtiyacını kendi gençlerinden elde edemeyebilir. Bu doğaldır. Bunu çözenin yöntemlerinden biri de beyin göçüdür.

Bir insan, kendi ülkesi dururken, neden yabancı bir ülkeye göçer? Çünkü orada hem özgürlük vardır, hem de maddi manevi imkânları kendi ülkesine göre çok fazladır. Böyle olan yerler her zaman cazibe merkezi olmuş ve binlerce insanın oraya göçmesine sebebiyet vermiştir.

İŖte sizler ülkenizde bu imkânları oluŖturursanız, Türk dünyasının her yerinden, İslam dünyasının her yerinden hatta dünyanın her yerinden binlerce genç size eğitim almaya geleceklerdir.

Sizler de bunlara sunacağınız imkânlarla hem onların buradan memnun kalmasını, hem de onların Türk-İslam kültürünü öğrenmelerini sağlayacaksınız. Dolayısıyla yarın onlar memleketlerine döndüklerinde sürekli sizden övgüyle bahsedecekler ve burada öğrendiklerini kendi ülkelerinde hayata geçirmeye çalışacaklardır.

Burada dikkat edilmesi gereken, gelen bu öğrencilerin buradaki ortama adaptasyonlarının sağlanmasıdır. Ŗayet bu öğrencilerin miktarı, bizim üniversitemizdeki kendi öğrencilerimizin miktarının üçte birini aşarsa, o öğrenciler kendi aralarında oturup kalkmaya ve gruplaşmaya başlayacak ve maalesef istenilen mesafeyi alamayacaklardır. O yüzden oran üçte biri geçmemelidir. Ayrıca bu yabancı öğrencilerin çeŖitli milletlerden olmasına da özen gösterilmeli ki burada bir üst kültür kazanmaları ve belli bir mesafe almaları kolay olsun.

Dolayısıyla Türkiye’de üniversite sayısının artırılması yani Anadolu’nun bir

eğitim vadisi haline getirilmesi, yabancı öğrenci kontenjanının genişletilmesi gerekir. Dünyanın her tarafından özellikle İslam dünyası coğrafyasından en zeki, en başarılı öğrenciler buraya çekilmelidir. Bu öğrenciler bir yandan bu eğitim öğretim imkânlarından yararlanırken bir yandan da kardeşlik ve dostluk ilişkilerinin kurulması sağlanmalıdır. Hatta bu öğrencilerden bir kısmı okulları bittikten sonra Anadolu'da kalarak istihdam edilmesi faydalı olacaktır.

7. Karma eğitim

Karma eğitim, kız ve erkek öğrencinin beraber okuması demektir. Kız ve erkek öğrencilerin beraber okumalarının veya ayrı okumalarının kendine göre faydaları da vardır, zararları da vardır. Ama analiz ettiğimiz zaman, karma eğitimin ayrı eğitimden çok daha faydalı olduğunu görürüz.

Kız – erkek karışık okumayan liselerde, bu bir imam hatip lisesi olabilir ya da askeri bir lise de olabilir, erkeklerin de kızların da sürekli düşündüğü şey karşı cinstir. Çünkü kadın ve erkeği ayırdığımız zaman merakı ve meraka dayalı unsurları tahrik etmiş olursunuz.

İşte bu yüzden eğitim karma olmalıdır ki, özellikle ergenlik çağında olan, zaten cinsiyetlerini yeni idrak etmeye başlamış olan gençler meşru daire içerisinde birbirlerini ve karşı cinsi tanıma imkânı bulsunlar.

Karma eğitimde ortaya çıkabilecek olan problemler ise, kılık kıyafet yönetmeliği, oturma düzeni, okul içi disiplin yönetmeliği gibi bir takım ayarlamalarla giderilebilir.

8. Yabancı dilde eğitim

Bugün dünyada bilim dili olarak İngilizce ve Latince kullanılıyor. İngilizce şu an dünyada hâkim dil olmuştur. Sebebi şudur: İkinci dünya savaşında 1945'ten sonra Amerika'nın dünyanın yeni patronu olması, özellikle Batı dünyasının yeni patronu olması, o kanalla uluslar arası paranın dolar, uluslar arası dilin de İngilizce olarak kabul edilmesini netice vermiştir ve İngilizce bugün uluslararası dil haline gelmiştir.

Bugün dünya ile entegre olmak isteyen uluslararası sanat, spor, bilim ve ticaretin nimetlerinden yararlanmak isteyen herkes için bir yabancı dil, özellikle İngilizce kaçınılmaz bir ihtiyaçtır.

Bir insanın ana dilinin haricinde bir ya da birkaç dil daha bilmesi özellikle dünyada geçerli olan İngilizce ve Avrupa'da hâkim olan Almanca ve Fransızca, orta doğuda hâkim olan Arapça gibi dünya dillerini öğrenmesi son derece önemli ve takdire şayan bir özelliktir.

Ancak bir ülkenin kendi ana dilini bırakıp eğitim ve öğretimini yabancı dil üzerine bina etmeye çalışması o ülkenin intihar etmesi anlamına gelir.

TESAM

Eğitim ğretim yapılırken kullanılan ana araç dildir. Bir eğitim modeli içinde ocuk on beş - yirmi yıl boyunca hep bir kısım öğretmenlerle muhatap olur. Ve ğretmenler bütün duygularını, düşüncelerini söz ile aktarır. Öğrenmenin ana şartı öğretenin dilinden anlamaktır. Eğer öğretenin dilinden anlamıyorsanız, öğrenme şansınız yoktur. Bu yüzden eğitim ve ğretim, bilen kişiiden bilmeyen kişiye bilgi aktarımı olduğuna göre ve bilen kişi bilgisini aktarırken bir dili kullanmak zorunda olduğuna göre öğrenen kişinin mutlaka o dili çok iyi bilmesi, konuşulanı iyi anlaması, idrak etmesi gerekmektedir. Evet, eğitim ve öğretimde dil unsuru çok önemlidir.

Mesela biz Türkiye’de yaşıyoruz ve Türkçe bizim ana dilimiz. Ana dili Türkçe olan bir ocuk, İngilizce eğitim veren bir niversiteye gittiği zaman dil durumundan dolayı orada zor duruma düşüyor, dersleri anlayamıyor, anlatılanı kavrayamıyor, imtihanlarda başarısız oluyor. Ne kadar dil bilse de, ana dili İngilizce olan bir insanın o dili kavramasıyla, birkaç yıllık eğitimle öğrenilen yabancı dil ile niversite okunması farklı bir şeydir. Eğer siz bir üniversitede eğitimi İngilizce yaparsanız, ğrenci dersi tam anlayamayacağı için, ister istemez dersin seviyesini hafifletmeniz gerekir. Bu eğitim seviyesinin düşmesi demektir. Böylece siz hiçbir zaman anadilde eğitim yapan batılı ülkelerle aynı ligde oynayamazsınız.

Yabancı dil, eğitimin önüne bir engel olarak konulduğu zaman bu engeli açmak isteyen binlerce gencimiz yabancı dil öğrenmek, yüksek lisans ve doktora yapmak için yurt dışına gidiyor, oralarda kalıyor, bir daha gelmiyor.

Bu imknlara sahip olamayan ve yeteri kadar yabancı dil öğrenemeyen st seviyede zeka ve akademik kapasiteye sahip binlerce gencimiz sadece yabancı dili olmadığı için yüksek lisans ve doktora yapamıyor ve bilimsel çalışmalara katılamıyor. Üniversiteden sonra hayata atılıp kendisine farklı bir rota çiziyor.

Hasılı, ilk, orta, lise ve niversite eğitim ve öğretiminin ana dil üzerinden yapılması; yüksek lisans, doktora, eğitim ğretim ve tez çalışmalarının ana dil üzerine bina edilmesi bir milletin geleceği için çok önemlidir.

Bir milletin dünya ile entegrasyonu, uluslar arası sanat, spor, bilim ve ticaret alanlarından yararlanabilmesi de ancak gençlerinin yabancı dil bilmesiyle mümkündür. Öyleyse bu paradoksun çözümü eğitim ve ğretimi ilkokuldan akademik seviyeye kadar ana dil üzerine oturturken yabancı dili eğitimin önüne bir engel olarak koymak yerine o ülkenin bütün gençlerinin en az bir yabancı dil öğrenebilmeleri için okullarda gerekli imknın sağlanması ile mümkündür. Yani genleriniz yabancı dil öğrenecek, ama bu dil eğitim ve öğretimin dili olmayacaktır.

C. EĞİTİM VE ÖĞRETİMİN METOT VE TEKNİKLERİ

1. Baskıcı eğitim ve özgürlükçü eğitim metotları

Eğitim ailede başlar. Ve ailedeki bu eğitim süreci ve bunun tarzı, kişinin bütün hayatında etkilerini gösteren bir netice verir.

Bir ailedeki eğitim, doğası gereği, ya baskıcı olabilir veya özgürlükçü olabilir. Baskıcı bir aile eğitim tarzı ile, daha özgürlükçü, çocuğuna ve onun söylediklerine değer veren, onun kendini ifade etmesine izin veren, hatalarına karşı anlayışla, sakin bir şekilde yaklaşabilen, çocuğu ile iyi bir diyalog kuran ailenin eğitimleri arasında dağlar kadar fark vardır.

Şiddet ve öfkenin yerine sevgi, saygı ve muhabbetin hakim olduğu bir aile düşünelim. Anne ve baba çocuğunu seviyor ve en önemlisi sevdiğini ona belli edebiliyor. Çocuğunun fikir, düşünce ve kanaatlerine ne kadar acemice olursa olsun, önem veriyor ve onu sonuna kadar dinliyor. Çocuğun kendisini rahat ifade etmesi ve kendine güveninin artması için her türlü baskıdan uzak duruyor ve çocuğunun hatalarını konuşarak, izah ederek ve tolere ederek halletmeye çalışıyor. Bu ailede çocuk istediği gibi düşünebilen, fikir ve zeka yapısı gelişen, hayal gücü gelişmiş, kendine güveni olan, medeni cesaret sahibi, hitabeti ile kendisini ifade edebilen, sosyal ve medeni bir birey olarak yetişir.

Öyle bir aile düşünelim ki, anne ve baba devamlı kavga ediyor, huzursuzluklarını çocuklarına yansıtıyor. Çocuklarına düşünme, hayal kurma, fikir yürütme fırsatı vermiyor. Çocuklarının hatalarını bağırarak, şiddet uygulayarak ve öfke ile çözmeye çalışıyor. Bu ailede yetişen çocuk zeka, fikir ve hayal yönü gelişmemiş, kendine güveni olmayan, medeni cesaretini toparlayamayan ve dolayısıyla da anti sosyal, içine kapanık ve kendisini ifade edemeyen bir birey olarak yetişir.

Çocuklarda ergenlik çağından itibaren iki tür tepki oluşturur. Ergenlik çağına gelen çocuk ya temel karakteri itibariyle pozitif karakterli yani dışa dönük bir yapıya sahiptir yada negatif karakterli içe dönük ve sessiz sakin bir çocuktur.

Çocuk üzerine aile tarafından yapılan baskı şu şekilde sonuç verir: ya çocuk pozitif karakterlidir, o zaman çocuk ergenlik çağından itibaren anne-babaya isyan eder ve rest çeker. Ailenin tamamen kontrolünden çıkar. Hayatını ailesinin olmadığı bir ortamda kendi başına şekillendirir. Böyle bir genç kendisine rol model olarak aile dışından birini seçeceği için çok yanlış insanları kendisine rehber edininip çok yanlış mecralara kayabilir.

Ya da çocuk negatif karakterlidir. O zaman çocuk ergenlik çağından itibaren eskiye oranla daha fazla içe dönerek çöküş yaşar. Kendine güvenini tamamen yitiren, anti sosyal ve kişisel beceri ve kabiliyetleri gelişmeyen bir birey olarak kalır. Adeta silinir gider.

Netice itibariyle, eğitimde, baskıcı eğitim ve özgürlükçü eğitim metotlarının böyle bir farkı vardır. Bu ikisi arasındaki fark gece ile gündüz, siyahla beyaz, hayırla şer arasındaki fark gibidir. Özgür, kendine güvenen ve üreten bireyler özgür ailelerden çıktığı gibi, dünyaca ünlü bilim adamları, fikir adamları, düşünürler, sanatçılar da özgürlüğün ve demokrasinin hakim olduğu toplumlardan yetişir.

TESAM

2. Ezbere ve muhakemeye dayalı eğitim ve öğretim metodu +

Eğitim, ezbere dayalı eğitim ve muhakemeye dayalı eğitim olmak üzere iki kısma ayrılır.

Birinci kısım olan ezbere dayalı eğitim sisteminde çocuğun önüne bir kitap konur, öğretmen, şuradan şuraya kadar sorumlusun, der. Ya da soracağı yerleri işaretler ve sonuç itibariyle çocuk imtihana kadar onu ezberler. Ezberlerken de nokta tayini yapar, hocanın muhtemel soracağı şeyleri ezberler, imtihana girer.

O sorulan soruları cevaplar. İmtihandan hemen sonra ezberlediği bütün bilgileri unuttur. Yani birkaç hafta sonra aynı konulardan sınav yapsanız o sınavı zor geçer, belki geçemez. Çünkü çocuk o bilgileri şartlı bir şekilde ezberleyerek öğrenmiştir. Sonra otomatikman o bilgileri siler.

Beynin dört unsurundan biri olan hafızada bir geçici bellek, bir de altta ana bellek dediğimiz bir bellek vardır. Ana hafızaya atılan kayıtlarda bir kalıcı hafıza vardır, bir de şartlı hafıza bölümü vardır. Şartlı hafıza bölümünün bir görevi vardır. Belli bir zamana belli bir süreye kadar aklında tutman gereken bilgiyi bellekte tutar.

Mesela bir telefon numarasını geçici olarak aklınızda tutmanız gerekiyorsa, arayana kadar o bilgiyi şartlı hafıza dediğimiz hafızanızda tutarsınız. O numarayı aradıktan sonra tekrar numarayı hatırlamaya çalışıyorsanız, biraz zor hatırlarsınız. Çünkü bilgiyi geçici bellekten atmışsınızdır.

Dolayısıyla ezbere dayalı eğitim sisteminde bilgiler şartlı belleğe atılınca sınavdan sonra unutuluyor. Çünkü bilgi şartlı bir şekilde öğreniliyor ve siliniyor. Çocuk liseden mezun olunca bilgileri unutuluyor. Dolayısıyla ezber ağırlıklı eğitim zararlı, sakıncalı ve fayda getirmeyen bir modeldir.

Ama ezber, eğitimin aynı zamanda bir parçasıdır. Ezbersiz eğitim olmaz. Doğrusu eğitimin %10-%20 gibi bir ağırlığının ezber, %80-%90 ağırlığının ise muhakeme olmasıdır.

İkinci kısım ise muhakemeye dayalı eğitim tarzıdır. Bu modelde, kişi öğrendiği şeyleri nedenleri ile sonuçları ile, birbirleri arasındaki bağlantılarıyla, alakaları ile öğrenir. Her öğrendiği şeyin hikmetini, illetini bilerek öğrenir. Böyle öğrendiği için de o bilgileri kalıcı olur, kolay kolay unutulmaz. Ayrıca öğrendiği bilgiler arasında analiz ve sentez yolu ile yeni sonuçlar elde ederek zamanla bizzat kendisi de üreten bir beyin halini alır.

Ancak, muhakemeye dayalı eğitim metodunda da ezber vardır, ama kısmen vardır. Burada muhakeme ettiğiniz maddeleri bir sırayla ezberlemek, maddeleştirerek ezberlemek, konuyu hatırlamanıza yardım edecektir. Ağaç sistemi dediğimiz, şecere modeli ile bilgi beyinde maddeleştirilerek ve maddelerin de alt maddeler şeklinde kollara ayrılarak ezberlenmesi o bilginin akılda kalmasını kolaylaştırır. Bu sayede bir bilgiyi aradığımızda beyin hemen tarayarak bulur ve ilgili maddeye gider. Muhakeme ile de maddelerin illetlerini, amaçlarını ve gayelerini anlamış olursunuz.

Ve böylelikle muazzam bir zekâ ile düzenlenmiş mükemmel bir yapı ortaya çıkar. Şemayı ezberle ve alttaki bilgileri illetleri ile muhakeme ederek öğren. Hâsılı, eğitimde %10-%20 ezber kaçınılmazdır, ancak esas olan muhakeme ağırlıklı bir eğitim sistemidir.

3. Öğretmen merkezli ve öğrenci merkezli eğitim ve öğretim

Eğitim sistemi öğretmen merkezli ve öğrenci merkezli olmak üzere ikiye ayrılır.

Öğretmen merkezli sistem; tüm yetki ve inisiyatifin öğretmende olduğu, öğretmen isterse öğrenciyi ders geçirdiği, isterse bırakabildiği, yani astığımız astık kestiğimiz kestik bir tavır sergileyebildiği bir sistemdir ki, bu sistem özür düşünen, kendini ifade eden bireyler yerine, kul olan, tek tip ve vasıfsız insanlar yetiştirir. Çünkü bu sistemde not silahı öğretmenin elindedir. Ve öğrencinin başarısı öğretmenin iki dudağı arasındadır.

Öğretmenin inisiyatifinin bu kadar fazla olduğu bir ortamda, sahip olduğu liderlik kabiliyetiyle, gelecekte topluma çok büyük faydalar sağlayabilecek potansiyeldeki çocuklar, adeta cayır cayır yanar ve ezilerek harcanır. Çünkü bu sistem, ezbere dayalı bir eğitim sistemi olduğu için, başarılı olan öğrenciler genelde; zeki, düşünen, üreten, tartışan, meselelere farklı açılardan bakabilen çocuklardan değil; öğretmenin verdiği iyi ezberleyebilen, ezber zekâsı gelişmiş olan çocuklar arasından çıkar.

Öğrenci merkezli eğitim sistemi ise; öğrencinin zekâ sınıfının, kabiliyetinin, çoklu zekâ sistemine göre zekâ yapısının tespit edilerek, ders programlarının, okulların ve bölümlerin ayarlanması ve sınıfların öğrenci kabiliyetlerine göre homojen düzenlenmesidir. İşte buna öğrenci merkezli eğitim sistemi denir.

Bu sistemde zeka yapısı, zeka tipi ve kabiliyetlerine göre gruplara ayrılan ve aynı zeka ve kabiliyette çocukların aynı gruplarda toplandığı bir yapı olduğu için her öğrencinin kendi zeka, kabiliyet ve becerilerine, dolayısıyla her grubun kabiliyet ve becerilerine uygun bir ders programı hazırlanır. Bu, sistemin birinci özelliğidir.

Öğrenci merkezli eğitim sisteminin ikinci özelliği ise, sınavların mümkün mertebe merkezi yapılarak not silahının öğretmenin elinden alındığı ölçme-değerlendirme sistemlerinin esas olarak kabul edilmesidir. Bu tip ölçme-değerlendirme metotlarında öğrencinin gelişimi açısından şu faydalara ulaşılır:

Evvvela, öğretmen not defterini bir baskı ve disiplin aracı olarak çıkarıldığı için, öğrenci üzerinde diktatörce uygulamalar yapamaz. Öğrenci kendisini daha rahat ifade eder, görüşlerini, fikirlerini ve inançlarını anlatma ve aktarma hususunda çekingen davranmaz. Bu da çocuğun kendine güveninin ve medeni cesaretinin gelişmesine ciddi manada etki eder.

İkinci olarak, merkezi ölçme değerlendirme metotlarında, öğretmenlerin performansını da ölçmek mümkündür. Böylelikle aynı derse giren aynı branştaki öğretmenler arasında mukayese yapmak ve öğretmenlerin eksiklerini görüp bu eksikleri düzeltmek mümkün hale gelir.

Amaç, çocukları eğitmek ve hayata hazırlamak ise, her türlü araç-gereç gibi öğretmen de bir araçtır. Amaç öğrencidir, öğrencinin eğitimidir. Öyle ise eğitiminin girdi ve çıktısı da öğrencidir ve eğitim öğrenci merkezli olmalıdır.

D) EĞİTİM VE ÖĞRETİM İÇERİK VE PLANLAMA

1. Okullarda Eğitim-Öğretim Müfredatının Belirlenmesi

Okullarımızdaki eğitim öğretim müfredatlarının ayarlanması çok önemlidir.

Meşhur İngiliz ajanı Hampher anlatıyor: İngilizler Hindistan'ı işgal ettiği zaman, zeki ve kabiliyetli çocuklara okullarda periyodik cetveli ezberletiyorlardı. Eğitim müfredatına gerekli gereksiz, faydalı faydasız ne varsa doldurmuşlardı. Amaç gençliğin beynini meşgul etmektir.

Bir çocuk ilk, orta ve lise eğitim sürecinde gitmek istediği üniversiteye uygun dersleri almalı ve bu amaca uygun bir müfredat hazırlanarak gereksiz derslerle ve bilgilerle gençlerin beyni doldurulmamalıdır.

Lise öğrencilerine üniversitede okumak istedikleri bölümlere uygun ders programları hazırlar, eğitim müfredatını çocuğun ihtiyacı olmayan derslerden arındırırsanız, çocuk hem sevdiği derslere odaklanır, hem de işine yaramayacak derslerle uğraşmayarak boş yere zihnini yormaz, okuldan soğumaz ve onlara ayıracağı zamanını sevdiği bölümle ilgili ekstra kitaplar okumak, deneyler yapmak ve araştırmalar yapmak suretiyle değerlendirir. Bunları yaptığınız zaman üniversiteye çekirdekten hazırlanmış ve alt yapısı sağlam gençler göndermiş olursunuz. Bu da üniversitelerimizin eğitim seviyesini ve kalitesini artırır. Üniversitelerin eğitim seviyelerinin ve kalitesinin artması ise o ülkenin ilimde, bilimde, teknolojide, felsefede, sanatta ve sporda gelişmesi ve şahlanması demektir.

2. Okullarda okutulan kitaplarda tevhidin sağlanması

Eğitimde birliği ve beraberliği sağlamanın yolu Tevhid-i Tedrisattır. Yani okullarda okutulacak bütün kitapların milli eğitim bakanlığı bünyesindeki bir kurul tarafından belirlenmesi ve bu kitaplar eliyle herkesin aynı temel bilgileri öğrenmesidir. Diğer yandan da bütün okulların tek bir merkezden, kendilerine verilen müfredata uyup uymadıklarının denetlenmesi ve böylece birlik ve beraberliğin sağlanmasıdır.

M.E.B. merkezden kitapları, ders programlarını, akademik takvimi belirler. Öğretmenleri buna göre imtihan eder, yetiştirir ve gönderir, sonra da bunları denetler, bu ilkelerden ayrılmasına müsaade etmez.

Yoksa, okullar farklı farklı kitaplardan eğitim yapar ve farklı müfredatlar uygularsa, işin içine bir de ideoloji girerse o zaman toplum sınıflara ve kamplara ayrılır ve zamanla birbirini beğenmeyen, hatta birbirinden nefret eden kutuplar haline gelerek milli birlik ve beraberliğin ve sosyal dokunun zarar görmesine vesile olabilir. Eğitim; bir milletin geleceğidir ve başıboş bırakılmayacak kadar önemlidir.

3. Eğitim sisteminde ölçme ve değerlendirme

Ölçme değerlendirme apayrı bir sanattır ve müstakil bir ilimdir.

Ölçme ve değerlendirmeden maksat çocuğun eğitim-öğretim seviyesini ölçmektir. “Evladım ben sana ders anlatıyorum, gel bakalım, bunun ne kadarını anlamışsın ne kadarını anlamamışsın, anlamadığın kısmın ne kadarı senden

kaynaklanıyor, ne kadarı benden kaynaklanıyor” diyerek bunu ölçmektir.

Ölçme değerlendirme yapmadan, çocuklara puan vermeden eğitim yapamazsınız. Ölçme değerlendirmenin olmadığı yerde eğitimden bahsedilemez.

Evet, eğitim ve öğretimde ilköğretimin ilk üç yılında imtihan olmamalı. Zira o yaşlar pedagojik açıdan imtihan yapmamayı iktiza eder. Ancak dördüncü sınıftan itibaren imtihanlar başlamalıdır.

İlerleyen eğitim süreçlerinde mutlaka imtihan bir kıstas olmalıdır. Çalışanla çalışmayanı, başarılıyla başarısız olanı ayırt etmeden yapılan eğitim, eğitim olmaz, kaos olur. Netice itibariyle eğitim sisteminde ölçme değerlendirme çok önemlidir, imtihanın olmadığı bir eğitim olmaz.

Evet, eğitim sisteminde imtihanın yeri çok büyüktür. Ancak bu imtihanın nasıl olması gerektiği de bir o kadar önemlidir.

Klasik imtihan artık modern dünyada kalmadı. Ancak, “çıkarmın bir kâğıt, imtihan yapacağım”, “kalkın bakalım, sözlü yapacağım” dersiniz, ama bu sınavların bir çocuğun sınıfı geçmesine kalmasına bir tesiri olmaz. Konuyu anlamış mı anlamamış mı olayını bilmek için yaparsınız. Bunların toplamı öğretmen üzerinde bir kanaat oluşturur. Öğretmenin bir kanaat payı vardır. Bu da yüzde on ile yüzde yirmi arasında olmalıdır.

Ölçme değerlendirmede esas unsur, modern dünyada artık klasik yazılı sistemden, çoktan seçmeli sisteme doğru kaymıştır. Bir de bu çoktan seçmeli sınavı merkezî olarak yapmak çok önemlidir.

Esas olarak çocuğun o konuyu bilip bilmediğini ölçmenin en güzel yolu çoktan seçmeli dediğimiz test sistemidir. Test sisteminde hiçbir hoca hiçbir öğrencinin hakkını yiyemez, hiçbir öğrenciye torpil yapamaz, herkes hakkını alır.

Aksi takdirde not defterini öğretmen silah olarak kullanıyor. Bu durumda da düşünen, fikrini özgürce söyleyebilen, özgürce hareket edebilen bireyler yetişmiyor. Öğrenci gelen hocanın ideolojisine göre şekil alıyor. Bu sefer şahsiyeti zayıf bireyler, gençler yetişiyor. Öğrenci öğretmene fikrini söylemeye korkuyor. Aynı durum düşünme ve üretme yeri olan üniversitelerde bile oluyor. Böyle bir eğitim sistemi sadece kul yetiştirir.

Halbuki, milli eğitim veya YÖK gibi kuruluşların hazırladığı sorularla merkezden yapılan imtihanlarla hem öğrencinin hakkı yenmez, hem öğrenci bunu biliyor mu bilmiyor mu bunu anlarsınız, hem de öğretmen ne kadar başarılı, onu ölçme imkanınız olur.

Çünkü ölçme değerlendirme merkezi yapılıncaya kadar merkez hem öğrenciyi birey olarak ölçüyor, hem sınıf sınıf ölçüyor, sınıfların birbirine üstünlüğü, homojenliğini tartma ve ölçme imkânı sağlıyor, hem de öğretmenlerin seviyesini ve durumunu da ölçüyor.

Bir toplumda demokrasinin gelişiminin en önemli birinci faktörü bireylerin yetişmesidir. Demokrasi; demokrasiyi taşıyabilecek bireylerin ve o bireylerin kurduğu sivil toplum örgütlerinin üzerinde durur.

4. Eğitim ve öğretiminde tam gün - yarım gün uygulaması

Eğitim ve Öğretim birbirinden farklı kavramlardır. Okul ise eğitim ve

TESAM

öğretimin birlikte ve dengeli verilmesinin gerektiği bir yerdir. Sadece öğretimin yapıldığı bir yer değildir.

İnsan beden ve ruhtan meydana gelir ve eğitimde de ruh eğitimi ve beden eğitimi vardır. Beden eğitimi sadece spordan ibaret değildir. El sanatları, resim dersi, halk dansları, müzik çalışmaları gibi çalışmalar da birer beden eğitimi çalışmasıdır. Bu çalışmaların çocuğun ruh gelişiminde de çok önemli yerleri vardır.

Eğitim-öğretimin dengesi önemlidir ve bunları beraber yaparsanız tam gün olmak zorundadır. Yarım gün eğitim diye bir şey olmaz. Eğitim mutlaka tam gün olmalıdır ve sistem buna göre ayarlanmalıdır.

Genelde yarım gün eğitim ve öğretim uygulamasının sebebi okul sayısının az olmasından kaynaklanmaktadır. Hükümetler eğitime yeteri kadar kaynak ayıramadığı için gerekli okul sayısının azlığından kaynaklanan ihtiyaç öğleden önce ve öğleden sonra eğitim olmak üzere aynı binayı iki ayrı okulmuş gibi kullanma mecburiyeti doğurmaktadır. Bu sebeple okullarda eğitime fazla zaman kalmadığından öğretim merkezli bir yapıya mecburen geçiliyor.

Halbuki gençlere tam ve doğru bir eğitim verilebilmesi için tam gün eğitim ve öğretim şarttır.

Eğitim ve öğretim saatleri mutlaka yeniden ayarlanmalı, sınıf sayıları azami yirmi dört kişiyi geçmeyecek şekilde dizayn edilmeli ve eğitim tam güne yayılmalıdır ki, gençlerin bireysel beden, zeka ve bireysel kabiliyetlerinin gelişimi istenildiği şekilde sağlanabilsin.

5. Zeka tipine göre eğitim verme

İnsan beyni sayısal zeka(IQ) ve sezgisel zeka (EQ) olmak üzere iki kısımdan oluşur. Beynin sağ tarafı EQ sol tarafı IQ merkezli çalışır.

Buna mukabil insanlar arasında üç temel zeka tipi vardır. Birincisi IQ ağırlıklı zeka tipi olan sayısal zeka tipi, ikincisi EQ ağırlıklı olan sezgisel zeka, üçüncüsü ise hem IQ hem de EQ ağırlıklı olan yani beynin iki tarafını da iyi kullanabilen zeka tipi olan birleşik zekadır (muhakeme zekası).

Gençler içerisinde sayısal zeka tipine sahip olan gençler tespit edilerek fen liselerine ve oradan da teknik üniversitelere yönlendirilir. Geleceğin doktor, eczacı, mühendis, mimar vb. mesleklerine doğru kanalize edilir.

Gençler içerisinde sezgisel zeka ağırlıklı zeka tipine sahip olan gençler ise Anadolu liselerine ve sosyal liselere ve oradan da genel üniversitelere ve sosyal üniversitelere dağıtılır.

Birleşik zeka sahibi çocuklara gelince bu çocuklar hem sayısal yönü güçlü, matematik, fizik, kimya gibi dersleri anlayış ve kavrayış kabiliyeti bulunan hem de sezgisel zeka yönü gelişmiş, özellikle hitabet, dış dünya ile iletişim kurma kabiliyeti, kendi duygularına ve arkadaş çevresinin duygularına hükmedebilme, şekillendirebilme kabiliyet ve istidadına sahip olduğundan bu zeka tipine sahip çocuklar bir ülkenin geleceği demektir. Bu çocukları sayısal bölümlere yönlendirmek, doktor, mühendis, mimar olmasına vesile olmak adeta cinayettir.

Bu çocukların içerisinde zeka testi ile seçilen hem IQ'su hem de EQ'su yüzde yetmiş ve üzeri kapasiteye sahip olan gençler arasından lider özelliklere sahip

TESAM

olanlar seçilerek geleceğin devlet adamları, üst düzey bürokratları, kaymakam, vali, müsteşar ve müfettişleri ve geleceğin siyasetçileri olmak üzere hukuk, kamu yönetimi, uluslar arası ilişkiler ile tüm ekonomi bölümleri gibi bölümlere yönlendirilir.

E) EĞİTİM VE ÖĞRETİMDE YÜKSEK ÖĞRETİM DÖNEMİ

1. Yüksek Öğretim Kurumunun Yeri

Üniversite eğitimi almış insanlar bir toplumun tavanını sosyal beynini oluşturan insanlardır. Bu insanlar o ülkenin kaderine yön verir. Bu sebepten üniversiteler ve onların denetimi çok önemli bir mevzudur.

Siz bir üniversiteyi açıp, sonra o üniversiteyi kaderine terk edemezsiniz. İsteyen istediği dersi okutsun, istediğini yapsın dersiniz, işin içine ideolojiler ve siyasi kavgalar gireceği için sosyal yapıyı çatlatır ve ülkeyi bölersiniz. Hâlbuki üniversitelerin bilime dayalı, akıl merkezli araştırma ve incelemeler ve çalışmalar yapması gerekir. Yani akla ve bilime odaklaşması gerekir.

İşte bu menfi neticelerle karşılaşılacak istenmiyorsa, YÖK kalmalı ama bugünkü gibi üniversiteleri bizzat yöneten ve onlara nefes aldirmayan diktatör ve siyasallaşmış bir YÖK yerine şöyle bir yapı kurulması daha faydalı olur.

YÖK; MEB'in altında veya müstakil bir bakanlığın (mesela yüksek öğretim bakanlığı) denetimi altında olmalıdır. Üniversitelerin yapısı iki temel fonksiyon üzerinde durur.

Birincisi, üniversitelerin eğitim ve akademik yönüdür. Bu yönü temsilen yüksek öğretim kurumu yerinde kalmalı, ancak üniversitelerin iç işlerin karışmamalıdır. Bunun için de her üniversitenin kadrolu öğretim elemanları o üniversitenin genel kuruludur. Bu genel kurulda üniversitenin tüm kadrolu öğretim elemanları kendi aralarında yapacağı iki türlü seçimle rektörünü seçer. Seçilen rektör, dekan ve bölüm başkanlarını atar. Bu atama seçim atmosferinin dekanlıklara ve bölümlere kadar inmesini engelleyeceği için dekanlıklarda ve bölümlerde her gün birbirleri ile görüşen ve beraber bilimsel çalışmalar yapan öğretim üyelerinin seçim atmosferinden yararlanarak birbirleri ile karşı karşıya gelmeleri ve akademik eğitim müesseselerinin birer ailesi olan dekanlık ve bölümlerin aile içi huzurlarının bozulması da engellenmiş olur.

Her üniversite kendi rektörünü seçtikten sonra Türkiye'deki üniversitelerin tamamı rektörlerinin (YÖK) yüksek öğretim kurumu merkezinde oluşturacağı genel kurul ki, bunun adı yüksek öğretim genel kuruludur, kendi içerisinde iki türlü seçimle YÖK başkanını seçer. Yine bu genel kurul tüm rektörlerin oyları ile akademik ve ilmi komisyonları oluşturur. Her akademik kurul kendi ihtisas alanı ile ilgili üniversitelerde okutulan kitapların bilimsel normlara uygun olup olmadığını denetleyen, ihtiyaç olan alanlarda bilimsel çalışmalar yapılmasını teşvik ve organize eden ve kendi ihtisas alanı ile ilgili doktora, doçentlik ve profesörlük gibi kariyer çalışmalarını onaylayan komisyonlar şeklinde çalışır.

Seçimle gelen YÖK başkanı ve yönetim kurulu yüksek öğretim kurumlarını merkezden bilimsel amaç ve hedeflere uygun çalışıp çalışmadığını denetler. Uluslar arası üniversitelerle işbirliğini organize eder. Bilimsel çalışma, araştırma ve buluşları takip eder ve onaylar.

Üniversitelerin iç işlerine müdahale edemez. Her üniversite seçimle gelen rektör ve üniversite yönetim kurulu tarafından dört yıllığına bağımsız olarak yönetilir.

Üniversitelerin yapısındaki ikinci fonksiyon, işletme boyutudur. Bu boyutu itibariyle her üniversite bağımsız bir şirket haline getirilerek profesyonel ellere teslim edilmelidir. Eğer üniversite özel bir şahsa veya vakfa aitse bu şirket o şahsın ya da vakfın şirketi olacağından o şahıs ya da vakıf bu şirketin başına profesyonel bir kadro atayacaktır. Devletin buna bir müdahalesi olamaz.

Ancak devlet üniversitelerine gelince, her üniversite bağımsız bir şirket haline getirildikten sonra bu şirketler başkentte bir şirketler topluluğu ya da holding çatısı altında toplanarak genel müdürlük düzeyine getirilir.

Ve nihayet üniversitelerin işletme yönünün toparlandığı bu genel müdürlük ile Yüksek öğretim kurumu Yüksek öğretim Bakanlığı adı altında yeni bir bakanlıkta toplanır. Burada ilgili genel müdürlük ile YÖK statü olarak birbirine eşit olsa da YÖK özerk bir yapıya sahip olduğundan yüksek öğretim kurumlarına akademik ve bilimsel çalışmalarına ve üniversitelerin yapısına siyaset müdahale edemez.

2. Üniversitelerde not sistemi

Üniversitelere baktığımız zaman, birisinde çan eğrisi, diğerinde baraj sistemi, bir başkasında A-A+, B-B+ gibi ölçme değerlendirme derecelendirme sistemleri kullanılmaktadır. Bunların ne eğitimin kalitesine ne de öğrenciye hiçbir faydası yoktur. Tüm üniversitelerin YÖK'ün denetiminde ortak bir derecelendirme sistemine geçmesi üniversiteler arası aynı bölümde okuyan öğrencilerin başarılarını ve dolayısıyla üniversitelerin başarı oranlarını birbirine mukayese etmeyi kolaylaştırır.

Mesela merkezî imtihanla, çoktan seçmeli test usulü ile öğrencinin bilgisi ölçülse, en sağlıklı, en sade ve öğrencinin hakkına en az derecede zarar veren sistem olan 100'lük sistem kullanılsa bu fayda elde edilebileceği gibi; yine bu özelliklere sahip olan başka bir derecelendirme sistemi de ortak derecelendirme sistemi olarak kabul edilebilir.

3. Üniversitelerde kontenjan-istihdam ilişkisi

Üniversiteler istihdam aracı yerler değildir. Üniversiteler bilgi merkezleridir.

Üniversitelerde doktor, mühendis ihtiyacına göre bir kontenjan ayarlaması yapamazsınız. Bunu yaparsanız, kalite düşer.

Örneğin devlet olarak hukukçu ihtiyacınız bin kişi ise, siz üniversitelere eğer bin beş yüz – iki bin arası hukukçu alırsanız, devlete hukukçu alırken aralarında imtihan yapabileceği ve seçebileceği bir imkân yaratırsınız. İmtihanlarla, denemelerle ve bir kısım eleme süreçleri sonunda en kaliteli, en zeki, en başarılı, devlet için en faydalı olacağına inanılan insanları seçip alma imkânınız olur.

Geriye kalanlar ise, her biri birer kariyer, bilgi birikimi ve mesleki eğitime sahiptir. Ayrıca üniversite ortamının kendi kişilik ve karakterine kazandırdığı gelişimler mevcuttur. Dolayısıyla devlette istihdam edilmez, ama özel sektörde kendilerine iş bulabilirler.

4. İdeal üniversite yerleşkesi

Üniversitelerde farklı bölümlerde, farklı branşlarda okuyan öğrencilerin bir arada olmaları önemlidir.

Bir arada olmaları evvela güvenlik avantajı sağlar. Otuz bin nüfusu bulunan bir üniversitede, kız-erkek her çeşit öğrencinin bir arada bulunması -ki bunların %80-90'ı ailesinden ayrılıp da gelmektedir- eğitim esnasında güvenliğin sağlanmasını kolay kılar.

Bunun yanı sıra, kampüslerin psikolojik avantajları bulunmaktadır. Kampüs, öğrencilere ait bir dünyadır. Oraya asker, polis ya da herhangi biri dışarıdan giremez. Kampüsler farklı birer psikolojik statüye sahiptir.

Farklı bölümlerin, fakültelerin bir araya gelerek oluşturdukları kampüslerde aynı zamanda ortak kullanıma açık sosyal tesisler, kantinler, yemekhaneler bulunur. Bu tesislerde öğrenciye ucuz dinlenme, beslenme, sosyal faaliyet imkânı sağlanarak kaliteli hizmet sunulur.

Kampüs ortamının getirdiği büyük avantajlardan biri de, farklı coğrafya, dil, din ve kültürlerden bir araya gelerek aynı çatı altında öğrenimlerini sürdüren öğrencilerin ortak sosyal faaliyet alanlarında yakınlaşarak birbirlerini tanımış olmaları ve ön yargılarının karşılıklı olarak kırılmasıdır. Kampüsler tanışma ve kültürel kaynaşma yerleridir. Farklı kültürlerin aktığı bir çanak hükmündedir.

Kampüslerde farklı zamanlarda öğretimin haricinde konferans, panel gibi etkinliklerle bilgilendirmeye yönelik faaliyetler yapılır. Örneğin bir tıp öğrencisi bu konferanslara katılarak tıbbın haricinde bir vatandaş, birey olma konusunda bilgilendirilir.

Kampüslerin içerisinde bütün bölümlerin bir arada olması kadar öğrenci yerleşim yerlerinin de konumu çok önemlidir ve ideali tüm öğrencileri kapsayacak şekilde kampüslerin içerisinde yer almasıdır.

Sonuç olarak üniversiteler şehir dışında olmalı, eğitim birimleriyle yatakhaneler idealde aynı kampus içinde olmalı ve bu sayede üniversite öğrencisi öğrenciliği dışında başka şeylerle uğraşmamalıdır. Bu İdeal üniversite, eğitimin anahtarıdır.

5. Üniversiteler ve patent

Batı dünyasında bilimin gelişmesinde ve üniversitelerin üretkenliklerinin artmasında en önemli faktörlerin başında patent yasası gelir.

Bir bilim adamı yapmış olduğu akademik çalışmalar sonucunda elde ettiği buluşlar, icatlar ve keşifler o bilim adamının adına patentlenerek garanti altına alınır. Artık o buluş ve icadın kopyalanması, taklit edilmesi, çoğaltılması imkânsız hale gelir. Çünkü bunu yapanlar yaptıklarının cezasını çok ağır bir şekilde öderler.

Bir bilim adamının buluş, icat ve keşifleri patent altına alındıktan sonra o bilim adamı için ekonomik bir değer ve gelecek adına bir sigorta değeri taşır. O bilim adamı patentini aldığı icadın üretimini gerçekleştirmek üzere iş adamlarını ziyaret ederek sponsor arar. Elinde parası olup yatırım yapmayı düşünen iş adamları bu buluş ve icatları inceleyerek yatırım yapmaya değerli değmeyeceğini araştırır. Bu icada yatırım yapmaya değerli kanaatini oluşturan fizibilite raporlarının sonunda

TESAM

sermaye-emek işbirliği ile bir ortak şirket kurularak bu icadın üretimine ve pazarlamasına yönelinir.

Bilim adamlarının yapmış olduğu çalışmaların kendileri için ekonomik bir gelecek vaat etmesi bilim dünyasında çalışan tüm akademisyenleri motive eder. Bu husus üniversitelerin verimliliğini; iş dünyasından sanayi ve ticaret kuruluşları ile işbirliğini güçlendirir.

Yoksa icat ettiğiniz, buluş yaptığınız şey, piyasaya çıkıp satılmaya başlandığı anda, bir sürü firma tarafından taklit ediliyorsa, hiç kimse buluş için uğraşmaz, emek harcamaz. Ve böyle bir ülkede ne bilim adamı, ne mucit, ne sanatçı yetişir. Çünkü maddi sıkıntılara düşüldüğü zaman insanlar ne ilme, ne tefekküre, ne de düşünmeye konsantre olamazlar.

TESAM GENEL MERKEZ

Üç Evler Mah. Ertuğrul Cad. No:6
Revizyon Plaza Nilüfer / BURSA
Tel & Faks : 0224 256 72 00
www.tesam.org.tr